

Projektas „Lietuviško žodžio pasaka“

Projektą paruošė 7C klasės mokiniai: Gabija, Augustas, Adomas B.,
Herkus, Erikas, Simonas.

Lietuviško žodžio kelionės

Seniai seniai Žodžiamiestyje, daugiakalbių žodžių gatvėje, kartu su savo broliu gyveno Lietuviškas žodis. Žodžiamiestis buvo didelis miestas, kuriame gyveno daug žodžių. Ten buvo pristatyta daug spalvotų, kiek keistų namų, miestas buvo tvarkingas su daugybe gatvių. Didžiausios buvo Daiktavardžių, Būdvardžių, Veiksmazodžių ir Skaitvardžių gatvės, mažesnių taip pat buvo – Prieveiksmių, Įvardžių, Jungtukų ir taip toliau. Miestelyje taip pat buvo svarbiausių žodžių kampelis, kuriame gyveno dažniausiai vartojami žodžiai. Lietuviškas žodis visada norėjo tarp jų būti, deja, jo niekas nevartojo, o vietoj jo rinkosi Lietuviško žodžio brolių Lenkišką žodį. Todėl Lietuviškas žodis buvo nelaimingas ir nusprendė ieškoti laimės kitur.

Išėjęs iš miestelio Lietuviškas žodis ilgai klaidžiojo dideliu mišku, kol pamatė kelis takelius, vedančius į skirtingus miestus. Nebuvo jokių ženklų, jokių pavadinimų, vienas jų buvo tvarkingas, neatrodė, jog kažkas būtų juo vaikščiojęs, o kitas vedė giliau į mišką. Lietuviškas žodis ėjo nenaudojamu takeliu, kol priėjo aukštą medinę tvorą su mažais varteliais, ant kurių kabėjo grandinė su didele spyna. Jis ilgai beldėsi ir po kiek laiko kažkoks negirdėtas ir keistas žodis atidarė vartelius. Keistas žodis neatrodė labai laimingas, kaip ir visi kiti, kurie buvo už tvoros. Lietuviškas žodis suprato, kad atsidūrė senų, užmirštų ir nevarojamų žodžių kaimelyje.

Kaimelis atrodė labai tuščias dėl to, kad visi jo gyventojai buvo sulindę į savo senas medines trobeles. Sužinoję, kad kažkas atvyko, jie suskubo susipažinti, viską aprodyti ir išreikšti užuojautą galvodami, kad Lietuviškas žodis buvo užmirštas ir nevertojamas. Lietuviškas žodis bandė įrodyti, jog jis vis dar vertojamas, tačiau niekas juo netikėjo. Jam aprodė vietą, kur jis gyvens, o atėjus konkrečiai valandai visi grįžo atgal į savo trobeles. Lietuvių kalbos žodis patikrino visus išėjimus, kurie vėl buvo užrakinti spynomis. Apėjęs aplink tvorą jis surado plyšį, pro kurį pralindo ir pabėgo iš kaimelio teritorijos.

Paskui jis bandė laimę eidamas šalia esančiu takeliu. Kiek paėjęs jis apsižvalgė ir toluoje pamatė salą su aplink ją tekančia upe ir tiltu, kuris buvo vienintelis įėjimas į salą. Miestelis buvo niūrus su aukštais, tamsiais, netvarkingais namais, kurių langai buvo išdaužyti. Nuo jų mėtėsi stiklo šukės, ten nebuvo žalumos, viskas aplink atrodė taip pat, visi buvo nedraugiški, buvo girdimas nuolatinis triukšmas. Lietuviškas žodis vis tiek nusprendė surizikuoti. Jam perėjus tiltą, šis greitai pasikėlė nuo upės ir kelio atgal nebebuvo. Atvykęs į miestelio centrą Lietuviškas žodis pamatė kabantį didelį su klaidomis užrašytą pavadinimą „Žargonmiestis“. Ten gyvenantys žargonai iš karto suprato, kad Lietuviško žodžio čia neturėtų būti. Lietuviškas žodis suvokęs, jog jis čia nepageidaujamas, bandė ištrūkti pasistatydamas valtį, nes tiltas nenusileidžia, o kito išėjimo nėra. Valtį jis bandė statyti iš įvairių nuolaužų, namų griuvėsių. Kol jis statė valtį, jo pasigedo Žodžiamiesčio gyventojai ir jo brolis. Jie bandė ieškoti sekdami pėdsakais, kuriuos netrukus nuplovė lietus, tada reikėjo pasiskirstyti į visas puses.

Pasistatęs valtį Lietuviškas žodis bandė ja perplaukti upę, tačiau jam ne itin gerai sekėsi. Dėl oro ir netvirtų medžiagų, iš kurių buvo pastatyta valtis, ji ėmė skęsti. Tad Lietuviškas žodis šoko iš valtės ir bandė plaukti likusį atstumą iki sausumos.

Šaip ne taip parplaukęs ir išlipęs iš vandens Lietuviškas žodis ieškojo kelio atgal į Žodžiamiestį. Radęs kelią jis suprato, kad iš tikrųjų geriausia jam yra gimtajame mieste. Pakeliui namo jis sutiko savo brolių. Lietuviškas žodis buvo nustebęs, kad jo gimtinėje visi pasigedo ir jie kartu su broliu nuskubėjo namo.

Praėjus kelioms savaitėms Žodžiamiestyje, kad visi žodžiai jaustųsi svarbūs, buvo panaikintas svarbiausių žodžių kampelis.